

Arrest

nr. 136 487 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gezien het verzoekschrift dat op 7 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

1.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met haar (ex-)echtgenoot en afkeer van de toenemende islamisering van de Tsjetsjeense maatschappij.

Verzoeksters tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 106 998 van 19 juli 2013 omdat (i) zij haar angst voor vervolging door haar (ex-)man en vrees dat deze de kinderen zou afnemen niet aannemelijk maakt, (ii) de algemene situatie in Tsjetsjenië niet beschouwd kan worden als een persoonlijk risico op vervolging voor vrouwen die niet akkoord gaan met de Tsjetsjeense moraal, en haar verklaringen onvoldoende aanwijzingen bevatten dat wat betreft de islamisering van de Tsjetsjeense maatschappij het voor haar (mentaal) onmogelijk is zich (hieraan) aan te passen om zo ernstige problemen te voorkomen, en (iii) wat haar vrees betreft dat haar zoon mogelijks in de toekomst zou kunnen beslissen of zich zou kunnen laten overtuigen deel te nemen aan de gewapende strijd, zij geen enkele concrete aanwijzing kan geven, waaruit blijkt dat het risico dat hij zal deelnemen aan de gewapende strijd reëel is.

Ter ondersteuning van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af, en een medisch attest vanwege psychiater D. d.d. 27 augustus 2013, een medisch attest van psycholoog K. d.d. 22 augustus 2013, en een persoonlijke schriftelijke verklaring van 24 september 2013 neer.

2. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag. (...)”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag bij arrest nr. 106 998 van 19 juli 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd besloten dat de door haar ingeroepen vrees voor vervolging door haar (ex-)man, en voor problemen door de toenemende islamisering in Tsjetsjenië niet aannemelijk of gegrond is, en gelet op het feit dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die dit kunnen herstellen/hier een ander licht op werpen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar bij een terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijke problemen te (zullen) kennen.

4. Noch uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoekster aangebracht als bijlage bij haar verzoekschrift blijkt dat de actuele situatie in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

5. In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een (loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of) loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoekster in casu doet, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 november 2014, voert verzoekende partij aan dat haar angst ingegeven is door de verdere islamisering in Tsjetsjenië en haar echtgenoot die haar mishandelde. Zij vervolgt dat de autoriteiten van haar land van herkomst haar niet afdoende zullen en kunnen beschermen. Voorts stelt verzoekende partij vast dat er in de beschikking geen argumentatie is gegeven met betrekking tot het door haar ingediende attest van een psycholoog. Verzoekende partij besluit dat dan ook rekening moet gehouden worden met dit attest.

In 's Raads arrest nr. 106 998 van 19 juli 2013 naar aanleiding van de tweede asielaanvraag wordt reeds het volgende gesteld: *"De Raad merkt op dat verzoekster sinds 2002 met de kinderen weg is bij haar man. Sinds die periode had zij nog steeds ruzies met hem, beledigde en bedreigde hij haar. Verzoekster maakte echter duidelijk dat zij ervoor zorgde dat als hij de kinderen kwam halen zij hem ontweek. Zij gaf aan dat zij hem niet vaak zag, ze haast geen contact meer hadden en dat als zij hem zag, zij niet naar hem toe ging. Zij liet verstaan dat zij een volwassen vrouw is die als een volwaardig persoon wenste behandeld te worden, zij niet wou dat iemand tegen haar schreeuwde of tierde, dat zij zelf wou bepalen wat zij zou dragen en waar zij naar toe zou gaan. Verzoekster wilde nergens toe gedwongen worden (zie p. 4, 5, 6). Opgemerkt moet worden dat de moeilijkheden die zij met haar ex-man sinds 2002 ondervond niet kunnen beschouwd worden als ernstige feiten die een aanwijzing kunnen vormen voor een gegronde actuele vrees volgens de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien bevond zij zich al tien jaar in deze situatie en was de manier waarop haar ex-man met haar om ging, voordien geen reden om hem te ontvluchten.*

Verder stelt de Raad vast dat zij deze man beschreef als iemand die in het leven niets wilde doen, niet werken, niet studeren; hij leefde ten koste van anderen en van de maatschappij. Hij bezat geen enkele macht om ergens zijn invloed te doen gelden.. Uit de beschrijving van haar ex-man en uit hun omgang de laatste 10 jaar, blijkt geen enkele aanwijzing dat haar vrees voor hem gegronnd is.(...) Ook haar vrees dat haar ex-echtgenoot de kinderen zou afnemen (zie p. 3, 5, 9, 16, 17), weet verzoekster niet aannemelijk te maken. De Raad wijst er in deze eveneens op dat verzoekster en haar kinderen sinds 2002, reeds tien jaar vóór hun vertrek uit Tsjetsjenië, niet meer samenwoonden met haar ex-echtgenoot. In deze periode kwam hij de kinderen af en toe halen en bracht hij hen telkens na enkele dagen terug, waaruit een zekere bezoeksregeling blijkt. Op de vraag welke stappen hij had ondernomen waaruit zijn intentie zou blijken dat hij van plan was om de kinderen af te nemen, antwoordde verzoekster dat haar zoontje gedwongen werd mee te gaan, verwees zij naar de islamitische wet die voorschrijft dat als ouders uiteen gaan de vader het recht heeft op de kinderen en naar zijn uitspraak dat hij de kinderen zou afnemen indien zij opnieuw zou huwen met een andere persoon (zie p. 5, 9, 17).

Betreffende het feit dat haar zoontje werd gedwongen om met zijn vader mee te gaan, moet vastgesteld worden dat hij telkens na een paar dagen terug kwam en haar zoon wanneer hij groter werd zelfs op zelfstandige basis terugkeerde (zie p. 6, 9). Bovendien verklaarde verzoekster dat haar dochter niet wilde meegaan en slechts twee keer is meegegaan (zie p. 9). Verzoekster verklaarde tevens dat haar ex-man weinig tot geen interesse had in de behoeften en noden van zijn kinderen, dat alles gelijk eender was voor hem (zie p. 12).

Deze gang van zaken kan moeilijk beschouwd worden als een concrete aanwijzing waaruit blijkt dat haar ex-echtgenoot de intentie had de kinderen af te nemen.

Betreffende haar verwijzing naar de islamitische wet, blijkt er gezien de bezoeksregeling die al jaren lopende is, geen enkele aanwijzing te bestaan dat haar ex-echtgenoot deze islamitische wet zo essentieel acht (zie p. 9). (...)Wat betreft de voorgehouden afkeer van verzoekster ten aanzien van de Tsjetsjeense maatschappij met haar specifieke en dwingende islamitische regels ten aanzien van zichzelf en haar dochter, is de Raad van oordeel dat in haar verklaringen onvoldoende aanwijzingen zijn dat wat betreft de islamisering van de Tsjetsjeense maatschappij het voor haar (mentaal) onmogelijk is zich aan te passen om zo ernstige problemen te voorkomen.

Opgemerkt dient te worden dat verzoekster zich reeds een aantal jaren aan deze maatschappij aanpaste. Zij verklaarde immers dat zij en haar dochter zich aanpasten wat betreft de islamitische kledij op school (zie p. 7). Bovendien heeft zij geen openbaar profiel, staat zij niet in de kijker en maakt zij haar afkeer tegen deze islamisering niet publiek kennelijk. Verder blijkt nergens uit haar verklaringen dat zij persoonlijk werd gevisieerd om deze reden (zie p. 5,18).

Bijgevolg kan de algemene situatie in Tsjetsjenië niet beschouwd worden als een persoonlijk risico op vervolging voor vrouwen die niet akkoord gaan met de Tsjetsjeense moraal.(...)"

Betreffend verzoekende partij haar betoog dat haar angst ingegeven is door de verdere islamisering in Tsjetsjenië, haar echtgenoot die haar mishandelde, en haar stelling dat de autoriteiten van haar land van herkomst haar niet afdoende zullen en kunnen beschermen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat *“aangezien reeds in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag bij arrest nr. 106 998 van 19 juli 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd besloten dat de door haar ingeroepen vrees voor vervolging door haar (ex-)man, en voor problemen door de toenemende islamisering in Tsjetsjenië niet aannemelijk of gegronnd is, en gelet op het feit dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die dit kunnen herstellen/hier een ander licht op werpen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar bij een terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijke problemen te (zullen) kennen.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling.

Met betrekking tot het door verzoekende partij aangebrachte attest van een psycholoog en psychiater dd. 22 augustus 2013 en 27 augustus 2013, wijst de Raad erop dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde (psychische) problemen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Hij kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de vastgestelde medische-psychologische problemen werden opgelopen (cf. RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De verklaring in de medische attesten, onder andere dat verzoekende partij in angst leeft om haar kinderen te verliezen en bang is om overgeleverd te worden aan haar gewelddadige echtgenoot, slachtoffer is van huiselijk geweld en symptomen vertoont van een post-traumatisch syndroom, kan niet anders worden opgevat dan als een weergave van hetgeen de verzoekende partij zelf daarover heeft verklaard. Uit de medische attesten valt niet af te leiden dat de vaststellingen het resultaat zijn van een psycho-medisch onderzoek. De commissaris-generaal stelde dan ook terecht vast dat bij beide attesten de kanttekening moet worden geplaatst dat deze kennelijk niet gestaafd worden door enig psycho-medisch onderzoek, een vaststelling die door verzoekende partij niet wordt weerlegd of ontkracht.

1.5. Derhalve brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS